

B A J A

vegyes tartalmu hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 5 frt — kr.
Fél " . . . 2 frt 50 kr.
Negyed " . . . 1 ft 25 kr.
Tanítónak egy évre 3 frt — kr.

Hirdetések

a legutányosabban számíthatnak.

Szerkesztőség

hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők: —
bajai Állami tanítóképzőben.

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nánay Lajos könyvnyomdájába küldendők.

Ísmét de nem utoljára valami az uszoráról.

(Ajánlva a könnyelmű adósok ügyelmébe egy uszoráról.)

Társadalmunk e rákfenéjének pusztításai a jelesnél jeles nemzetgazdászokat és jogászokat arra készítették, hogy kiderítvén annak forrásait, terjedésének okait, — orvosszereket hozzanak javaslatba.

E javaslatok közt, miután különböző nézpontokból folytak és nagyrészt egymással ellentétben állanak, mai napig folyik a vita, a törvényhozások is már tettek kísérleteket egyik másiknak törvényerőre emelésével s életbeléptetésével, de éppen az ezekből merített tapasztalások mutatja, hogy az uszorának a javaslatok egyike sem képes gátat vetni, legkevésbé pedig a minden elvi nézpont nélkül rendszertelenné összetakolt magyar uszortörvény, mely csakis arra szolgál, hogy a legtöbb esetben a bírói önkénynek nyit tág mezőt.

Mind e szomorú tapasztalás az uszora pusztításai és orvosszereinek hatálytalansága felől csak arról győz meg, hogy a nemzetgazdászok és jogászok nem kísérték vizsgálataik alkalmával az uszortörvényt igazori forrásig, hogy ezen forrást nem fedezték fel, vagy hogy ennek elfojtására eddig nem is gondoltak, mert ezen forrásnak elfojtását a nemzetgazdászra károsnak, a jogászok pedig a

tulajdonnal szabad rendelkezés igazságtalan megszorításának lenni tekintették.

Ezen (orrás pedig nem más, mint a könnyelmű fényűzés, a jövedelmen felüli költségek.

Hallom e két sor irásánál lelki füleimmel a száfélle ellenvetést, melyek állítástomat lerontani igyekeznek, de engem ezek el nem térítenek az igazi útról.

Azt mondják berendeztem háztartásomat úgy, hogy jövedelmemet nem haladta túl a költségek, — ánde szerencsétlenségek estek meg, magam vagy családom tagja hosszabb időig beteg volt, bevetődtem oly társaságba, hol el nem kerülhettem a bővebb költsékezt, vagy éppen a hazard játékot, jegy, fagy tűzkárokat szenvedtem, barátom, rokonnaimért jót állottam és helyettük fizetnem kellett, megdrágult a lakbér, az élelem a rossz termés miatt stb. stb. — hiszen ezernyi oly okot lehet elősorolni, de mindez felállított tételemet nem ingatja meg, mert mind e szerencsétlenségekről, ha nem is lehetett elejét venni, — szükséges volt előre gondoskodni és nagyon rosszul rendezte be háztartását az, ki egész jövedelmét elköltségre szánta, mert annak egy részét és pedig tetemes részét meg kelle volna takarítani, — hogy legyen miből kipótolni a szenvedett károkat, fedezni a rendkívüli költségeket.

Holnap lesz a nap, a melyen kell, hogy megemlékezzünk azokról, kik a temetőben aluszának csendes örök álmaitak, kiknek megszűntek fájdalmaik és örömeik.

Felkeressük e napon a temetőt, hogy lerohassuk a kegyeletet szállókn, testvérünk s jóbarátaink iránt, kik életökben veitünk annyit jót tettek és így szerettek. Felkeressük, hogy megkoszorúzzuk drága hantjaikat jelző keresztjüket, s hogy imát küldjünk a világotkötőhöz az ő csendes nyugalomkért.

Azután járunk tova a temetőben, hogy elmondhassuk, mikép ez sem az egyenlőség hona, mert a gazdagok itt is, mint életökben a város főhelyét foglalták el díszes lakházaikkal — a temető főhelyeit foglalják el virágos hantjaikkal és díszes szobraikkal, a melyeken aranyozott betűk hirdetik nagyságukat az élőknek, míg az életben sanjargó szegény nép — kinek éltét nem övezte öröm és dísz — itt is hátrább vonal, úgy hogy szerény fakereszteik még egy gyenge sugár sem kápnak az előbbiei díszességéből — hantjaikat befedi a gyom, hogy halálukkal végkéj muljanak, veszenek ki az emlékekből, s hogy csak azok őrizzék emlékeiket, akik mindenneket vesztették az elhunytban. Csak a kegyelet napján élénkülnek meg e halmok egy szerény koszorúval, — Ekkor tűnnek elő az eddig ismeretlen holtak, kik, lehet, hogy hátát érdemelnek tűnnek, mert életökben jót tettek velünk. — Ekkor mondjuk:

Fényt hoztam a bús fejféához,
Koszorút a hervadáshoz,

Ott a nagy baj, hogy alig találkozik már valaki, ki megbuzná magát, mint a csiga a házában, kine nyújtózkodni tovább takarójánál, de ezt a mi nemzetgazdászaink nem akarják belátni, mert állításuk szerint a takarékosság a fogyasztásban megkárosítja az ipart és kereskedelmet.

A mi iparunkat jobb ha nem is emlegetnénk, ezt ugyan a takarékoság nem károsítja meg egyszerűen azért, mert nincsen, mert a mi még kevés maradtára legrövidböd időben is tönkre lell mennie, mert az osztrák szabad verseny mellett fenn nem állhat, tehát mennél több fényűzési tárgyat fogyasztunk, annál inkább elszegényedünk, mert nem polgártársaink, hanem a külföldnek adjuk pénzünket.

Ily törvényhozási tényekkel az uszora tovább és tovább fog pusztítani, addig míg a milliónyi proletárság szemben fog állani egy pár ezernyi birtokossal illetőleg zsarnokokkal, s hogy ez minő katasztróphára vezet, nem kell részleteznem.

Én, akármint mondanak a humanisták — a bajt hasonszenvileg kívánván gyógyítani, nem uszora megszorító, hanem felszabadító törvényvel a legszigorubb alkalmaszintni kívánám nagy királyunk I. Mátyás az igazságosnak VI. végzeménye 17-ik szakaszát. „A hogyan kiki magát kötelezte, úgy kapjon ítéletet és igazsá-

got.” — Hogy pedig az ítélet írott mallaszt ne maradjon be kellene hozni a legszigorubb és közmunkával egybekötött adóssági személyes fogságot, természetesen ez utóbbit visszaható erő nélkül a törvény hozatala előtt keletkezett könnyelmű adósságokra.

Avagy érdemel-e más legszigorubb fogságnál és könyvszernunkánál, ki pl. okért nálunk, Baján, hol 3 nyilvános rendes pénzintézetben 6–8 % ra hiteleznek megfelelő összegerejéig kölcsönt mindenkor kaphat — oly helyen kölcsönöz, hol egy hóra 5, egy évre 60 % kamatot fizet névleg, tényleg többet, mert a kamat előre levonatik? Nem az uszorát kell így esetben büntetni és sújítani, hanem a **könnyelmű adóst**, még pedig a **annál szigorubbabban, mentül magasabb az értelmisége, mentül tisztesebb társadalmi állása.**

A könnyelmű fényűzés és költsékezés és így az uszorának ez történ ki leghatósabban a nyakát.

A rengeteg bagatell és más adóssági, igény és csődpernek egy csapással végét érők meg, a bíróságok arra szorítkoznának, hogy a régieken rágodjanak, az állam bélyegjövédelmé, a hivatalos lap hirdetési díjjai és az átruházási illetékek ugyan idővel csökkennének, de addig a nemzet vagyona már milliórdokkal növekedett a takarékosság és józan gaz-

virrad a hajnal, kiket a sötét éj örökre gyászleppel fed.

Midőn az est beálltával felvillognak a kegyelet mécei s halványan világító gyertyáskái, ünnepélyes csend hon a temetőn, csakis egy-egy anya vagy testvér bús panasza szakítja meg azt, mondván:

„Mért is mentél olyan messze,
Éjbe, csillagokba veszte?
Ölelnélek, csókolnálak,
S nem lelem, csak hánvad, arnyad . . .”

Szent borzadály futja át keblünknek akkor is, midőn arra gondolunk, hogy kihül kebleket taposunk, mert nincs a temetőben egy talpalatnyi tér, a melyről elmondhatnók: „E homok nem fed emberi keblet!” — Mindenütt kihül kebel, elporladt lény, kit már mindenki feledett, s csak a föld mélye ismer, de ez magába zárja titkát örökre . . . örökre . . . a feltámadásig!

Midőn megkondulnak a temető gyászhangu harangjai, perczez eláll lélegzetünk és mondjuk: „Közleg a sir!” — aután egy imát mondunk az összes holtakért és ezzel távozik a néma bírodalomból, belátván, hogy:

„Nem ég ez itt: hiszen rá fényt nem ad az égse!
Nem tűnő béke ez: hisz nincsen örömedés,
Nem földi álmok ez: hisz harcra nincs utalva . . .
Révpart ez, a nemléte zavartalan nyugalma!”

Dreisziger Kálmán.

Hűdög földre forró könyvet —

Oh! hogy nem adhatok többet!

Amott egy ifju diszleten sirhanjtát pilantuk meg, kire tanulmányai befejeztével talán dicső jövő várt volna, de a hall megszakított mindent: ketté törte ifju képzelmét, de bánatát is és átadta őt a rideg sirnak s a feledésnek . . . Nem! mert:

Olykor a sir felett bokrot tenyész a hála,
Egy másik meg letpi s követ rek dobálja:
Am annak ott alant mindakéttől éb már!
S még is csak az boldog, ki hallja azt: „Elég már,

Majd öngyilkos ifju sirhalmát látjuk,
Ki szerelme mámorában adta át magát a sirnak, hogy előbb enyésztesse el, mintsem elhervadt volna, mert virulását a jégkeblből nem segítette elő szerelmével, kinek sokszor mondta ő életében:

Szeress, a míg szeretni tudsz,
Szeress a meddig csak lehet,
Közleg az óra, a midőn
Bánkólvá állsz sirom felett!

Most a kegyelet napján meglátni a nő szíve, olmgely a sirhanthoz egy koszorúval, hogy bocsánatot kérjen tőle, de az nem felel, hanem helyette az ősi szél susogja néki:

„Ő régen megbocsáta már . . .
De menyit könyvet hullatott
Éretted s bánatmid miatt . . .
De esend! — ő nyagszik czejja ott!”

Még számos ilyen sirhantra találunk, hol fohászok kelnek a nyugvóért, s ekkor mi is önkénytelenül fohászt emelünk mindazokért, kik a sir sötét éjében pihennek fáradalmi után az örök álmot, kiknek már nem

dálkodás, az olesó hitl megszilárdulása következtében.

A humanistáknak meg azt felelem, hogy az általuk pártfogás alá vett fizetésképtelen adósok 90 század része aljas csaló és fosztogató és a fenmaradókól egy, vagy legyem még több százalék, mely csakugyan nem üdvétkéből — vagy hamisan lett fizetésképtelen — azt ugy is felismeri a hitelőző és nem fog ellene adóssági fogságot kérni.

Fiat justitia és ne pártfogtassék a könnymel adósságesináló, hamis bukó a törvény és a bíróságok által.

(A P. Figy. után.)

Fővárosi levél.

Budapest, 1880. október 26-án.

Kin kezdem? Min kezdem?

„Tudom én azt nagyon böcsen, hogy legjobb lenne Bláhdán kezdeni! . . . csak hogy már egy kissé idejét mülta, hogy arról írjak, hogy és mily kedvesen sergelt-forgott a pár nap előtt szüre került „Piros bugyellár” című színműben, a mikor is a lengyel ifjak végig nézték annak előadását a népszínházban, de a kik már azóta tudja isten hol járnak; itt hagytaq bennünket, ha itt hagytaq is, azon meggyőződéssel távoztak, hogy mégis csak igazán magyar a magyar: vendégszerető.

Ugyan miről is írjak már no? !
Ejnye azt a . . . ! majd mindjárt írok én hatféléről is, ha kell!

Mezey János a Hermina-színházban úgy akarna előadásokat tartani színészeivel, hogy felvonás közben a közönség a Chinaiak módjára ennék, innék; természetesen a saját kasszájára ki ki.

Hiszem meg az sem régen történt, hogy egy magyarországi miniszteri hivatalnoknak fiatal, szép neje (Z. Valeria) egy budai fürdőben egy észre köztársasági késsel fel akarta metszeni ereit, de észrevétlenül iszonyú szándéka: tervének végrehajtása meggátolttat. Miért vetemedett ez a szép nő annyira? Azért, mert

férének olyan modora van, hogy az isten mentsem meg minden nőt az olyan modoru férfítól!

Hát Osiky Gergely meg hogy járt? Irt egy színművet, azután elkeresztelte vigjátéknak. A napokban előadták a nemzeti színházban ezt a vigjátékot, hát uramfia! a ki csak többet ért a színműhöz, mint a tyúk, mindenki látta, hogy bizony nem vigjáték az, hanem bohózat! Ugy-e, hogy furcsa? — No, de le is rántotta még a Journal is.

A miért a nyáron Bartók Verhovayt megagyabugyálta, azért a napokban Bartókot 300 forint pénzbírságra ítélte a járásbíró, ezen ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

Nem hiában, hogy itt van november eleje, de már kezdetét is vette a hordozkodás; egyik házból a másikba, egyik városrészből a másikba megindultak a hordlárok módnélkül megakott szekerei, a melyeknél hordár a kocsis, hordár a ló.

Mi nem hordozkodunk, nem költözünk sehova; csak azok a velünk áteltenben lakók se költözzenek el! . . . Azt már nem mondom meg, hogy mi-ért?!

Lakos Gyula.

Vidéki levél.

Zombor, 1880. oct. hó 26-én.

Egy hétig távol valék a megyei székvárosból, melyet visszatértemkor egészen téli kaputban találtam, a mennyiben mindenki magára kapta téli öltönyt.

Nyalgatják most a zálogházakat téli gnyáért, — mert hány dandy van Nagy Zomborban, ki csak azt várja, hogy hat foknyi legyen a téli napnak melege, már is bevágja a melegfogot, s ha tán később az após fagatúra venné is fiam uramat, könnyedén elmondja, hogy a most épülő megyei palotáról ráúlit a més!

S kóddé bomlott fellegrávak,
Régen elmult szép emlékek,
Hú ábránd között élek.
Hisz e fájó romok alatt
Még találok egy két reményt,
Mely a hosszú küzdelemben,
Nem halt el a nem esett szét.

Gercsely Lóránd.

A becsületszó.

— Elbeszélés. —

Irt a: DREISZIGER KÁLMÁN.

(Folytatás.)

Folytonos ellenségeskedés között mulott el egy tél, anélkül, hogy a két imádó biztonságban lett volna a feljő; vajjon melyik kedvesebb még is Laurának. — De azért lemondani egyik sem akart. Szerettek jöngölni, kimondhatlanul, — s azt szereték, a ki rajongó szerelmes volt.

Az imádók most már nem együtt jártak Laurához.

Gyűlölték egymást annyira, a mennyire csak tudtak gyűlölni.

S a vetélytársaknak bönül felróni legkedvesbe sem lehet.

Mert Laura nem tett még határozott vallomást, — s így mindkettő remélhette szerelmét.

A belteki mezőn olykor-olykor kedves csengő hangon dalolt nótákat — kísérve a hegedűsír hangjától — lehetett hallani. Diósbérenyi csalta hegedűjéből a hangokat, az ének pedig Lauráé volt.

Mászor meg a dal s a hegedű panaszos hangja helyett edes suttogást kapott el a

Szegény apák, mégis mily örömmel fogadjátok gyakran rongya szakadt gyermeketeiket.

A Kupuzsina felé görbült pápista templom tornyának keresztje fölé bigyészett kétféjű sas el akar repülni. — Legalább a mult hetekben erős szél alkalmával épen oly mozdulatokat tón, mint mikor a tüzök fel akar szálni a vetéssből.

És ez nem tréfa!

Ily alkalommal mindég a szerencsétlen Komárom jut eszünkbe, hol rendiben volt ugyan minden; a hid mégis leszakadt.

Egy népes heti-vásár alkalmával csakugyan az igazi kedve kerekedhetik a jó sasnak magasságából lerepülni, s e kis szerelvény hány retket áruló bajai kofa orobérsébe kerülend?

Mert mi sem allandó a nap alatt, még az esküdő szerelem sem!

Egy iteni házassághatnám fölötté szerelmes volt egy házúri szép leányába, kit tőle megtagadtak.

Kétségbe volt esve, bús komolyság lepte meg, s hasztalan vizsgálták barátai.

Ezek egyikében jó gondolat támadt.

Megúzte a telekkönyvet, mi van bejegyezve a leány atyjának a házára, s elhozta a terhek jegyzékét, s csodák csodája, amint a szerelmes látta, hogy azt tömérdek adósság terheli, azonnal kigyógyult bűskomorságából és kétségbeeséséből.

Ilyen rossz a mai fiatalság!

A leány kétszín nyilatkozik a kedvesével szalmakunyhóban aludt telen élni, a férfi pedig oly pénzsovár, csak hogy az a kérdés, hajlandó volna-e a lány férjével hasonló aszkiszere?

No de se baj, azért ne menjünk neki a falnak, majd másképp lesz még azután.

Különbön, hogy homlokunkat a fa-

lon be ne zúzhassuk, szarvakat tüztek fejünkre.

R-y

Különfélék.

— *Kegelet napja lesz holnap, a melyen megemlékezni a temető lakóiról. Felkeressük nyughelyeiket, hogy a megjelenéssel is mintegy a kegelet adóját rójuk le az elhunyt tárgyában.*
— *Ha szép, derült idő lesz, egy a szokásos kivilgölés az előbbi évektől messze táj fogja haladni.*

— *Színház. Tegnap volt az első színházi előadás, mely alkalommal Dumas kitűnő színműve „A törvénytelen ju” adatott elő. — Ma Károlyi Péternek „Legény bolondja” című pályanyertes népszínműve kerül színpadra. — Mindkét előadásról jövő számunkban bővebben szólunk.*

— *Zomborban az egyik utcát a lekötözött főispán tiszteletére Gromontczának fogják nevezni. — A megyei közigazgatási bizottság mely érdekmű és meleg hangú bucsítvelet intézett a távozott főispánhoz.*

— *Baján a dunai hajóállomáshoz vezető út rendes kikövezést kezdtek meg. — Ez magában véve szép és szükséges, de nem elegendő ok arra, hogy a kaszárnya-utca kikövezetése legutolsó, a bédvárosi elemi iskolák és állami tanítóképző intézet közötti kis része elhanyagoltassék.*

— *A királyi ő Felsége november hó 4-én s minden csütörtökön Budapesten tartózkodása alatt legfeljebb kilátogatást fog adni.*

— *Tanári jubileum. Tarczay Lajos pápai hírneves tanár f. évi novemberbő 5-ikén tartja tanárságának félévszázados jubileumát.*

— *A kivándorlás Sáros és Zemplén megyékben aggasztó mérvet öltetketlen bujtogatók igazatási folytán. Szorgalmas munkásság és takarékos becsületesség nálunk sem vezet inségbé, henylés és mértékletlenség, kivált a szesz literenkénti élvezése Amerikában is koldussá teszi az embert.*

— *Vendéglo a Vezuvon. A nemrég elkészült fogaskerékú vaspálya vége mellett, mely a vezuvi kraterhez vezet,*

belteki virányon a játszi szellő. A szerelmes író s Laura susogtak egymásnak édes szavakat. . . .

187* évi május hó 23-ika volt. A lemondó nap sárgai megaranyozák a nyugati láthatárt; a virágos mezőn a szellő enyelt a virágokkal, dicsérték a nagy mindenséget. A belteki liget lombos fái alatt merengő ifjú hölgy sőtál. Laura volt.

Merengésből a közeledő léptek zajta veré fel. Feltekint s Diósbérenyit látja maga előtt.

A kölesbős üdözlés után mosolyogva mondá Laura:

— Diósbérenyi ur, miért zavart meg eme kedves méltásomban. Oly boldog voltam. Azt képzeltem hogy a ragyogó csillagok közt járok, hogy egy csillag lábaimhoz hullott.

S kegyed itt van és én ismét boldog vagyok. De bennem a szerelm s megmondani akarom annak, a kit . . . . E szök-nál zavarba jött és egészen másra akarta fordítani beszédét, azonban Diósbérenyi megakadályozta, mert ő kezdett beszélni, kiegszíté Laura szavait:

— A kit szeret! . . . Nagysáád! valjia meg, szereti őt? — Legyen körültekintés. . . . E mondja meg, kit szeret? . . . kihez vonz picziny szíve jobban? . . . Kérem, mondja meg! ne tartson lyi kínos bizonytalanságban! — Legyen kissé kíméletes! — kezdé Laura udvarias komolysággal — ne zaklasson mindjárt! Hiszen a kit szeretek, azt hiszem az tudomással is bír arról, mert mondtam már neki azt, hogy „én is nagyon szeretek.”

— Most igazán, boldog vagyok! Nagysáád csakugyan mondta nekem azt sokszor. Sok

szor mondta, mert hánszor rebegtem én el, hogy szeretem.

Igen, most tudom már . . . engem szeret és nem mást! — viszoná tulboldogan az ifju, mialatt arczát örömpír futá el, s imádatlalt tekintett Laurára.

Igen, kegyedet és nem mást! . . . de csak Kőszeglyt is kedvelhetem? — válaszolt Laura kacagva

— Nagysáád mondta ezt? . . . Tehát jól van! Szeressen ő! . . . én lemondok . . . távozom. . . viszontlátni többé nem akarom!

— Ha úgy tesztek! — Pedig én őnt szeretem, és szeretem is! . . . Isten önnel! . . . mondá Laura igatottan a távozni készülőhöz.

Diósbérenyi visszafordult, közeledett Laurához, leborult előtte és bocsánatot kért eme méltatlan felindulásáért.

— Én megbocsátok!

— Köszönöm!

— De nekem is bocsánatot kell kérnem kegyedől!

— S miért Nagysáád?

— Szavaim legkedvesbő sértettek. — Távozásom egyedüli indoka az, hogy magam mellett még egy imádott túrni nem akarok, de nem is fogok sóhá! — felelt az ifju könnyedén.

— De megbocsáád Diósbérenyi ur?

— Én nem érzem magamat sértve legkedvesé sem!

— Én úgy vélekedem, hogy kegyedet megsértettem? de még most is azt hiszem, — válaszolt a nő.

A bánat dalalból.

V.

Enyhe nyári viradat van,
Harmat ring a fán, virágon
S forró sugár fénye játszik
Minden fűvön, bokorágon.

Némán, halkon elbolyogok
Az illatos virágok közt,
Hisz itt az én fájó szívem
Egykor anyai ábrándot szőtt.

VI.

Álmomban egy árnyék jön el hozzám néha,
Halavány az arca, tekintete méla . . .
Rám emelve szemét két menyek el vele,
Befogad engem is a sírhant kebele.

Megsimítja aztán lábam égő arcom
S ellebben, elison a mult tovább alszom,
De csókolt ént érem felhomlokombon
Hova good és bánat anyai barázdát von.

Jobb is volna talán elpihenni nekem,
Virágos hant alatt aludni csendesen . . .
A jóvő nem tuzé, multam nem biatána,
Kóddé lenne szívem sok baja, bánata.

VII.

Cuevegő víz árnyas partján,
Hol a füzág lehalajva
Csókot lehel a habokra:
Ot szeretek elmerengni
Titkos jövén, édes multam
S arról, mikor boldog voltam.

Gyermek évek, tünde képek
Röppeneim el szemem előtt,
Mint az enyhe nyári szellők:
Lázás ugyan hőlni érzem;
Csendesebb lesz zajló lelkeim,
Éled a szív örömeim.

S C H M I D H.

GÉPGYÁROS.

MARSHALLSONS & CO. LMTD.

vezérigazgató,

Budapest, váci-ut 72. szám,

ajánlja

Ó R L Ó - m a l m a i t

fogaskerék- és szijhajtásra minden tetszés szerinti nagyságban;

V E T Ö G É P E I T,

T R I E U R J E I T,

eredeti harmas ekéit.

Arjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.

NÁNAY LAJOS

K Ö N Y V N Y O M D Á J A

elvállal mindenmű e szakba vágó

== M U N K Á K A T ==

a legjutányosabb árak mellett.

Üzlethelyiség: Baján, Bódog-teren, Scheibner-léle házban.

Kapható „Hadmentességi dijkönyvecskék” és mindennemű

K Ö Z S É G I

nyomtatványok.

CLAYTON ÉS SHUTTLEWORTH

BUDAPESTEN.

A közelgő időnyre ezennel ajánljuk dusan felszerelt raktárunkat, malmok, szecsavágók, répezazók s egyéb gépek beszerzésére, s egyidejűleg bírák vagyunk ez alkalmat felhasználva, a nagyérdemű gazdaközönséget arra figyelmeztetni, hogy a f. évi szeptemberhő 19-től 22-ig **Békes-Csabán** megtartott gazdasági gépkiallítás és gépversenyénél, gépeinknek hasonlíthatatlanul kitünő szerkezete és szabatos munkája a bíráló bizottság által **7 db. ezüst-éremmel** lett kitüntetve és pedig:

az egyetlennagy ezüst-éremmel szállítható **4 fogatú tisztító szerkezet** és zsákoló készülékkel ellátott **járgány eszaplógépünk** — a legnagyobb kitüntetés egy nagy ezüst-éremmel **VRSI** jegyű **3 vasu ekénk**; — az egyedül e célra kitűzött ezüst-éremmel pedig **konkoly választó gépeink** (Trieurök), **szecsavágóink**, — **rögtörőink**, — **répezazóink** stb.

Gőzgépek a kiállításból egyáltalán ki voltak zárva.

CLAYTON és SHUTTLEWORTH,

Budapest, váci körút 80 sz.